

MESEK FÖLDJÉN

A
KIVÁNSÁGVARÁZSLAT

CHRIS
COLFER

Chris Colfer

MESEK FÖLDJÉN
A
KÍVÁNSÁGVARÁZSLAT

Chris Colfer

MESEK FÖLDJÉN
A
KÍVÁNSÁGVARÁZSLAT

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Írta: Chris Colfer
A mű eredeti címe: The Wishing Spell
(The Land Of Stories Book 1.)

A művet eredetileg kiadta:
Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2012 by Christopher Colfer
Cover and interior art copyright © 2012 by Brandon Dorman
Cover © 2012 Hachette Book Group, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Author photo: Brian Bowen Smith/FOX
Contour by Getty Images

Fordította: Benedek Dorottya
A szöveget gondozta: Egyed Erika

ISBN 978 963 373 988 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Tóth Eszter, Budai Zita
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is.
A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű,
sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan,
beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

*Nagymamámnak, első szerkesztőmnek,
aki a legjobb írói tanácsot adta életemben:
„Christopher, szerintem előbb fejezd be az
általános iskolát, majd utána
ráérsz aggódni, hogy mennyire vagy
tehetséges író.”*

„Egy nap majd elég idős leszel ahhoz,
hogy újraolvasd a meséket.”

– C. S. Lewis –

ELŐHANG

A KIRÁLYNŐ LÁTOGATÁSA

Avárbörtön nyomorúságos hely volt. Csupán a kőfalakra erősített néhány lobogó fáklya fénye világította meg. A palotát körülvevő árok vize átszivárgott a mennyezeten és undorító szagot árasztott. A padlón hatalmas patkányok kergették egymást élelem után kutatva. Nem királynőnek való hely volt.

Nem sokkal múlt éjfél, és a láncok elvétett csörgésén kívül semmi sem törte meg a csendet. Hirtelen léptek hangja visszhangzott végig a folyosókon, valaki a föld alatti börtön felé közeledett a csigalépcsőn.

A lépcső alján egy fiatal nő jelent meg, testét a fejétől a lábujjáig hosszú, smaragdzöld köpeny fedte. Óvatos léptekkel haladt el a cellák előtt. A rabok kíváncsian

figyelték. Egyre lassabban közeledett célja felé, ám a szíve annál gyorsabban vert.

A rabokat büntetteik nagysága szerint helyezték el a helyiségben. Minél mélyebbre hatolt a nő a börtönben, annál kegyetlenebb és veszélyesebb bűnözők ültek a rácsok mögött. A látogató a folyosó legvégében álló cellára szegezte tekintetét, ahol a nyilvánvalóan különös figyelmet igénylő rabot egy nagydarab őr tartotta szemmel.

A nő azért jött, hogy feltegyen egy kérdést a rabnak. Egyszerű kérdés volt, ám őt minden nap emésztette, éberen tartotta éjszakánként, és ha nagy nehezen sikerült elaludnia, akkor is csak ezzel álmodott.

Csupán egyetlen személy adhatta meg neki a választ, amire szüksége volt, és ez a személy az előtte húzódó rácsok túloldalán volt.

– Látni óhajtom – közölte a köpenyes alak az őrral.

– Senkit sem engedhetek be hozzá – felelte az őr, láthatóan jót szórakozva a különös kérésen. – Szigorú parancsot kaptam a királyi családtól.

A nő leengedte a csuklyáját, és felfedte az arcát. Bőre fehér volt, mint a hó, haja fekete, mint az ében, szeme zöld, mint az erdei lombok. Szépségét messze földön ismerték, történetét pedig még azon is túl.

– Felség, kérem, bocsásson meg! – szabadkozott a megdöbbsent őr, és sietve mélyen meghajolt a látogató előtt. – Senkire sem számítottam a palotából.

– Nem kell bocsánatot kérnie! – mondta a köpenyes nő. – De kérem, senkinek ne említse, hogy ma itt jártam!

– Természetesen – bólogatott az őr.

A nő a rácsok felé fordult, várta, hogy felemelkedjenek, de az őr még habozott.

– Biztos benne, hogy be akar oda menni, felség? – kérdezte az őr. – Ki tudja, mire képes.

– Látnom kell – felelte a nő. – Bármilyen áron.

Az őt elforgatott egy kör alakú fogantyút, és a tömlőc bejárata szabaddá vált. A nő mély levegőt vett, és folytatta az útját a rácsok között. Végigment egy hosszabb, sötétebb folyosón, ahol további rácsok és térválasztók egész sora emelkedett a levegőbe, majd ereszkedett le ismét, miután elhaladt alattuk. Végül elérte a folyosó végét, és az utolsó ajtó is kinyílt. Belépett a cellába.

Odabent egy nő raboskodott. Börtöne közepén ült egy alacsony széken. Tekintetét magasra, a helyiség kicsiny ablakára emelte.

A rab várt néhány másodpercet, mielőtt figyelemre méltatta volna a mögötte várakozó látogatóját. Ő volt az első, aki betette ide a lábát, és a fogoly rögtön tudta, ki az, anélkül, hogy hátrapillantott volna. Csupán egyetlen ember vetemedhetett ilyesmire.

– Szervusz, Hófehérke! – szólalt meg a rab lány hangon.

– Jó estét, mostohaanyám! – felelte Hófehérke idegességében remegve. – Remélem, jól vagy.

Bár Hófehérke többször is végiggondolta, mit akar mondani pontosan, most alig találta a szavakat.

– Hallom, most már te vagy a királynő – jegyezte meg a mostohája.

– Így van – mondta Hófehérke. – Megörököltem a trónt, ahogy azt édesapám kívánta.

– És minek köszönhetem a megtiszteltetést? Azért jöttél, hogy lásd, hogy sorvadozom? – kérdezte a mostoha.

Hangja, amiről köztudott volt, hogy még a legerősebb férfiak is meghunyászkodtak előtte, tekintélyt parancsolóan, erőteljesen zengett.

– Épp ellenkezőleg – válaszolta Hófehérke. – Azért jöttem, hogy megértsem.

- Hogy megértsd? *Mit?* – kérdezte a mostoha nyersen.
– Miért... – kereste Hófehérke a megfelelő szavakat.
– Miért tetted azt, amit tettél?

Végre kimondta. Hófehérke úgy érezte, mintha hatalmas súly került volna le a válláról. Végre feltette azt a kérdést, ami nem hagyta nyugodni. Teljesítette küldetése első felét.

– Sok minden van ezen a világon, amiről nem tudsz – felelte a mostohája, és megfordult, hogy szembenézzen mostohalányával.

Hófehérke hosszú idő óta először nézett a mostohája arcába. Egy olyan nőt látott maga előtt, akinek szépségét egykor semmi sem csúfította el, és aki valaha királynóként uralkodott. Most viszont csupán egy rab volt a Hófehérke előtt ülő nő, akinek a tekintetét állandó, keserű harag árnyékolta.

– Lehet – mondta Hófehérke. – De képes vagy azért hibáztatni, mert magyarázatot próbálok találni a tetteidre?

Hófehérke életének utóbbi évei a királyság uralkodói történelmének a legbotrányosabb időszakát fémjelezték. Mindenki ismerte a szépséges hercegnő történetét, aki a hét törpénél lelt menedékre, amikor bujkálnia kellett irigy mostohája elől. Mindenki tudott a gyalázatos mérgezett almáról és a jóvágású hercegről, aki megmentette Hófehérkét a tetszhaláltól.

A történet egyszerű volt, a következmények azonban korántsem. Hófehérke friss házasként és a királyság rengeteg teendői között is egyre csak azon töprengett, hogy a mostohája hiúságáról szóló mendemondák vajon igazak-e. Az új királynő a lelke mélyén nem tudta elhinni, hogy valaki ilyen kegyetlen lehet.

– Tudod, hogy hívnak téged odakint? – kérdezte Hófehérke. – A börtön falain kívül csak a *Gonosz Királynőként* emlegetnek.

– Ha a világ ilyennek lát, akkor meg kell tanulnom ezzel a névvel élni – felelte a Gonosz Királynő. – Ha a világ egyszer döntött valamiről, nem sokat tehetünk, hogy megváltoztassuk a véleményét.

Hófehérkét meglepte, hogy a mostoháját mennyire nem érdekli, mit gondolnak róla mások, mert ő azt szerette volna, hogy igenis érdekelje. Tudnia kellett, hogy maradt-e még benne némi emberség.

– Ki akartak végezni, miután rájöttek, mit követtél el ellenem! Az egész királyság holtan akart látni! – Hófehérke hangja alig hallható suttogássá halkult, miközben próbálta leküzdeni előtörő érzelmeit. – De én nem engedtem. Nem bírtam...

– Most meg kéne köszönnöm, hogy megkímélted az életemet? – kérdezte a Gonosz Királynő. – Ha azt várod, hogy leboruljak előtted és hálálkodjak, akkor nem a megfelelő cellába jöttél.

– Nem miattad tettem. Hanem magam miatt – mondta Hófehérke. – Akár tetszik, akár nem, te vagy az egyetlen anya, akit ismertem. És nem akarom elhinni, hogy az a lelketlen szörnyeteg vagy, aminek a világ tart. Igaz vagy sem, hiszem, hogy valahol mélyen neked is van szíved.

Hófehérke halvány arcborán könnycseppek gördültek végig. Ígéretet tett magának, hogy erős marad, de mostohája közelében elveszítette az uralmat az érzelmei felett.

– Attól tartok, tévedsz – felelte a Gonosz Királynő. – A lélek, amit valaha birtokoltam, már rég halott, és a szív, amit a magaménak mondhatok, kőből van.

A Gonosz Királynőnek tényleg volt egy kőszíve, de nem a testében. A cella sarkában, egy kis asztalon hevert a szív, melynek alakja és mérete is megegyezett egy emberi szívével. Ez volt az egyetlen tulajdona, amit megtarthatott, miután elfogták.

Hófehérke emlékezett a kőre még gyerekkorából. Mindig is nagy becsben tartotta a mostohája, egyszer sem vesztette szem elől. Hófehérke soha nem érhetett hozzá és nem foghatta meg, most viszont semmi sem akadályozhatta meg ebben. A cella végébe ment, a kezébe vette és kíváncsian pillantott le rá. Oly sok emléket idézett fel benne. Mindaz az elhagyatottság és szomorúság, amit a mostohája okozott neki gyermekként, most újult erővel csapott le rá.

– Egész életemben csupán egyetlen dologra vágytam – folytatta Hófehérke. – A szeretetedre. Kislánycént órákig bujkáltam a kastélyban, reméltem, észreveszed, hogy eltűntem, de téged soha nem érdekelt. Egész napra bezárkóztál a lakosztályodba a tükreiddel, arckrémjeiddel és ezzel a kővel. Több időt töltöttél az öregedés ellenszerét kínáló idegenekkel, mint a saját lányoddal. Miért?

A Gonosz Királynő nem válaszolt.

– Négyyszer próbáltál megölni, ebből háromszor saját kezűleg – csóválta meg a fejét hitetlenkedve Hófehérke. – Amikor öregasszonynak öltözve eljöttél a törpék házához, tudtam, hogy te vagy az. És tudtam, hogy veszélyt jelentesz számomra, mégis beengedtelek. Egyfolytában azt reméltem, hogy megváltozol. Hagytam, hogy árts nekem.

Hófehérke ezt még senkinek sem vallotta be, és most, hogy kimondta, arcát a tenyerébe temetve sírva fakadt.

– Azt hiszed, tudod, mi az a szívfájdalom? – szólalt meg a Gonosz Királynő olyan élesen, hogy a mostohalánya összerezett. – *Semmit* sem tudsz a fájdalomról. Tőlem ugyan nem kaptál szeretetet, de attól a pillanattól kezdve, hogy megszülettél, az egész királyság a szívébe zárt. *Mások* nem ilyen szerencsések. *Mások*, Hófehérke, kénytelenek végignézni, ahogy a szeretteiket elveszik tőlük.

Hófehérke nem tudta, mit mondjon. Miféle szerettekről beszélt a mostohája?

– Édesapámra gondolsz? – kérdezte Hófehérke.

A Gonosz Királynő lehunyta a szemét, és megrázta a fejét.

– Milyen kiváltságos jellemvonás a naivitás – jegyezte meg. – Hiszed vagy sem, Hófehérke, azelőtt is volt életem, hogy a tiedbe belecsöppentem.

Hófehérke elcsendesedett, kicsit elszégyellte magát. Természetesen tudta, hogy a mostohájának azelőtt is volt élete, hogy hozzáment az apjához, de soha nem gondolkodott el rajta, hogy az milyen lehetett. A mostohája soha nem osztott meg vele semmit, így eddig eszébe sem jutott ilyesmin töprengeni.

– Hol van a tükröm? – kérdezte a Gonosz Királynő követelőző hangon.

– Meg fogják semmisíteni – felelte Hófehérke.

A Gonosz Királynő kőszíve hirtelen sokkal nehezebb lett Hófehérke kezében, aki nem tudta eldönteni, hogy ez valóság, vagy csak képzelődik. A karja elfáradt a kőszív súlyától, így le kellett tennie.

– Olyan sok mindent nem mondasz el nekem – jegyezte meg Hófehérke. – Olyan sok mindent titkoltál el előlem az évek alatt.

A Gonosz Királynő lehajtotta a fejét, és a földre meredt. Nem szólt egy szót sem.

– Talán én vagyok az egyetlen ezen a világon, aki még érez irántad némi könyörületet. Kérlek, mondd, hogy ez nem hiábavaló! – könyörgött Hófehérke. – Ha történt valami a múltadban, ami kihatott a korábbi döntéseidre, kérlek, meséld el nekem!

Még mindig nem érkezett válasz.

– *Nem megyek el innen addig, amíg el nem mondom!* – emelte fel a hangját Hófehérke, életében először.

– Rendben – egyezett bele a Gonosz Királynő.

Hófehérke leült egy másik alacsony székre a cellában. A Gonosz Királynő várt néhány másodpercet, mielőtt belefogott volna, és Hófehérke egyre izgatottabb lett.

– A te történetedet mindig túláradoan érzelmesen adják majd tovább – mondta Hófehérkének. – Az enyémmre senki sem lesz kíváncsi. Mindentől megfosztanak, groteszk gonosz figuraként maradok meg az emberek emlékezetében az idők végezetéig. A világ gyakran megfélelkezik arról, hogy a *gonosz* áldozat, csak az ő történetét soha nem mesélik el. Minden, amit tettem, az életem munkája, és a büntettek, amiket ellened követtem el, mindent csakis *őerte* tettem.

Hófehérke érezte, hogy ezúttal az ő szíve nehezedik el. Szédült és minden porcikája megfeszült a kíváncsiságtól.

– Kiért? – kérdezte olyan hirtelen, hogy nem volt ideje nyugalmat erőltetni a hangjára.

A Gonosz Királynő behunyta a szemét, és hagyta, hogy elárasszák az emlékek. Múltjának képei különböző helyekről és emberekről úgy röppentek elő tudata mélyéről, mint szentjánosbogarak egy barlangból. Oly sok mindent látott fiatalabb éveiben, oly sok mindenre

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vágyott emlékezni és oly sok mindent szeretett volna elfeledni.

– Mesélek neked a múltamról, vagy legalábbis annak a múltjáról, aki egykor voltam – kezdett bele a Gonosz Királynő. – De figyelmeztetek! Az én történetem nem úgy végződik, hogy „boldogan éltek, míg meg nem haltak”.